

MEMÒRIES OBLIDADES

Mamà sempre em va avisar dels perills de la terra, "tota vida en la mar aquesta protegida dels monstres d'allí fora" em deia, perquè jo sempre sentia una xicoteta curiositat pel món exterior encara que després de complir els diu anys em vaig sumar a la matança de pirates, doncs en tindre la majoria d'edat pots complir amb un dels propòsits de la vida marina, acabar amb els bruts pirates que pensen tindre tot a la seua mà.

Sempre m'he sentit fora de lloc, crec poder enamorar-me tant d'una dona com d'un home, la qual cosa va causar un problema ja que en ple segle diu em matarien. Com em vaig adonar dels meus gustos? Tot va sorgir quan em trobava fent el meu treball, havia vist un vaixell pirata amb la meua amiga i sense avisar al grup ens dirigim nosaltres soles a enganyar algun pirata que s'atreuira acostar-se.

Em considere una de les sirenes més ràpides de l'Atlàntic perquè la meua escatosa cua blava em permetia anar a grans velocitats, sempre conjunyia aqueix color amb unes dolces pebixines en els meus pits del mateix to, blau clar. Segons les meues amigues em quedava bé aquest tipus d'abillament amb el meu pèl groc i els meus ulls marins lloc al fet que les noves generacions de sirenes porten alguna cosa en els sins per a cobrir aquests, normalment en dibuixos humans ens fan sense res a dalt, això havia canviat.

Quan arribem a la superfície em vaig adonar d'una jove amb cabells curts els quals arribaven pels muscles, aquests eren foscos. La seua pell mulata, la seua gran alçada i la seua vestimenta la feien veure una pirata de vint anys que se sabia manejar fàcil i veloçment amb la seua espasa ja que aquesta es trobava practicant amb una altra xica a la riba de la platja. La meua amiga es va dirigir cap al vaixell que havíem vist al principi però jo em vaig quedar quieta, observant a aquestes barallar. Em vaig aproximar lentament a una pedra una mica alta on poder ocultar-me i mirar des de més a prop.

Les seues armes van ressonar acer per a després deixar de xocar, donant a entendre que ja havien deixat de barallar, com estava una mica lluny, no vaig poder escoltar amb claredat la conversa que aquestes van intercanviar, només la part final on s'acomiadaven "Adeu Val" va dir la pèl-roja abandonant la platja. Em vaig haver d'apuntar bastant per a poder saber el nom de la pirata, així donant-me suport en una pedra que, sense jo voler, es va moure provocant així soroll, en aqueix moment la pèl-roja ja no estava i Val s'havia adonat de la meua presència.

-Mai us han dit que escoltar converses de desconeguts és de mala educació? - Va cridar recollint les seues coses de la riba.

Espantada recordant cadascuna de les paraules provinents de la meua mare, vaig pensar a eixir nadant però, alguna cosa em lligava a seguir on estava, així que després de fer aquell potent soroll m'amagaria darrere de la roca sabent que el meu amagatall havia sigut revelat, aquesta al no sentir resposta es va escoltar com tornava a tirar amb una mica de brusquedat els seus objectes al sòl per a acostar-se on jo em trobava. En sentir com s'aproximava on jo estava, vaig tornar a mirar a aquesta deixant veure el meu pèl groc que

ambava fins als pits i un dels meus braços recolzats en la freda roca perquè encara amagava la meua cua.

-Evelyn? Evelyn! - Es va sorprendre la pirata doncs en veure com decantava el meu cap en gest de no reconèixer-la, es va rascar el cap i va traure una bosseta de la seua butxaca - Claro... no em recorda...

Em vaig quedar callada veient com Val treia una xicoteta bossa de vellut, així deixant veure un collaret que per algun motiu se'm feia familiar, la jove va agarrar un dels seus collarets penjats en el seu coll donant a entendre que el que aquesta portava i el que havia tret de la bossa eren dos penjolls idèntics.

-Alguna cosa m'ha fet vindre ací, per algun motiu he volgut veure't - Faria una pausa pensat en les paraules adequades per al que anava a plantejar-li a aquesta - Vull recuperar la meua memòria! - Vaig dir amb rapidesa agarrant aquell penjoll i posant-me'l.

No sabia quin era el mal provocat pel qual ens havien separat, però, sentia confiança amb aquella dona, no podia deixar-la passar. Val sense pensar-s'ho dues vegades em va agarrar traient-me de l'aigua a manera princesa fent que haguera d'agafar-me fort d'aquesta. Em va portar al seu vaixell on va donar uns senyals als tripulants, perquè vaig entendre que aquesta es tractava de la capitana. Quan entrem a la cabina, estona després dels tripulants van introduir una banyera i la van omplir d'aigua salada provinent de la mar, perquè necessitava aigua per a no assecar-me ja que moriria. Aquests van eixir així tancant la porta i Valentina em va deixar en la banyera per a després agarrar uns papers d'una taula central la qual es trobava bastant desgastada, en aquesta hi havia molts objectes perquè estava tot desordenat. "Ara retorn sireneta" va dir per a eixir per la porta, vaig mirar a la meua al voltant, tot se'm feia massa familiar, no podia trobar el record on em podia haver trobat en aquest lloc però alguna cosa em deia que no era la primera vegada que ho veia.

Temps després em vaig adonar que la pirata que era tan bona amb mi fins i tot havia vist plorar, era una persona bastant cruel amb els seus tripulants i intentava demostrar que no tenia cor, encara que jo sabia que no era així, aquesta va entrar a la cabina perquè era on jo em trobava per a assegurar-me ràpidament i escriure en unes notes.

-Ja es com fer perquè la vostra memòria torne a part del vostre aspecte humà - Em va comentar ensenyant-me un dels papers així mostrant-me un dibuix d'un flascó - Es troba en Santa Catalina, no ens trobem a llarga distància, en dos dies arribarem.

Van passar els dos dies amb rapidesa encara que per a mi van ser bastant lents ja que desitjava poder tindre cames per a poder estar amb la capitana en tot moment i poder ajudar-la amb això. El flascó va arribar a mi amb aquell líquid roig en el seu interior que amb rapidesa vaig beure, res va sorgir al principi fins que una llum encegadora va començar a envoltar-me així retornant-me les meues cames i la meua memòria. Un color carmesí es va formar en els meus pòmuls en adonar-me que no portava roba en la part baixa, vaig eixir d'aquella banyera i Val em va prestar uns pantalons que em vaig posar ràpidament per a abraçar-la la qual cosa aquesta va correspondre amb bastant força, perquè poder recordar tots els moments amb aquella xica m'omple de felicitat. Encara que el secret del nostre amor estaria ocult fins que poguérem, estar juntes per sempre.

(Memories oblidades)